

som et stort flertal af medlemmerne anser for nødvendig.

Da vi tror på De forenede Nationer og ønsker at gøre organisationen så effektiv som mulig, anser vi det for et presserende anliggende at nå til enighed om principperne for fremtidige fredsbevarende operationer. På samme tid føler vi os dog overbevist om, at så længe den juridiske status quo oprettholdes, vil fortsat uoverensstemmelse med hensyn til principper ikke forhindre en praktisk løsning, på et pragmatisk grundlag, af spørgsmålet om fredsbevarende operationer. Må jeg i denne forbindelse sige, at jeg med min ærede ven, den svenske ambassadør Åström, er enig i, at det skulle være muligt at opnå fremskridt på visse begrænsede, klart definerede og rent tekniske områder og derved øge FN's fredsbevarende muligheder. Jeg tænker især på en kortlægning af de af medlemslande truffene forberedelser til deltagelse i fredsbevarende operationer og et studium af den praksis, som er blevet indført igennem de år, FN har beskæftiget sig med fredsbevarende foranstaltninger.

Hvad angår principperne for fremtidige fredsbevarende operationer er vi overbevist om, at det ville være en fejtagelse at lade det, der tidligere er sket, ude af betragtning. Jeg er her igen enig i ambassadør Åstrøms udtalelse i dette udvalg forleden om, at udgangspunktet for vore drøftelser må være en erkendelse af, at den i artikel 19 forudsete sanktion næppe længere kan forventes anvendt i tilfælde, hvor medlemslande nægter at betale deres andel af udgifterne ved større fremtidige fredsbevarende operationer. Jeg mener ligesom han, at vi kan beklage konsekvenserne, men at alle medlemslandene må have forudset og accepteret dem ved at tilslutte sig den enstemmigt uden afstemning vedtagne beslutning af 1. september 1965. Det var den pris, vi måtte betale for løsningen af artikel 19-krisen.

Et yderligere grundlag for vore overvejelser om principperne må være erkendelsen af, at da Generalforsamlingen ikke er et supranationalt organ, og da den i artikel 19 forudsete sanktion med hensyn til det finansielle ansvar næppe længere finder anvendelse, kan vi kun fremkomme med henstillinger og gennem overtalelse prøve at nå vort mål. På denne baggrund tvivler jeg på, om det ville tjene pagtens formål, dersom

et flertal insisterede på en resolution, hvorved der indføres en bidragsskala for fredsbevarende operationer, gældende for alle medlemslande. Mon dette ville være en konsekvent kurs at følge for lande, som under artikel 19-krisen undlod at gå ind for det kollektive finansielle ansvar?

Hvorhen fører så dette med hensyn til spørgsmålet om finansieringen af fredsbevarende operationer?

Også her mener vi, at en praktisk fremgangsmåde vil være den mest hensigtsmæssige, og jeg vil gerne i denne forbindelse foreslå, at en arbejdsgruppe inden for Sikkerhedsrådet og Generalforsamlingen tager spørgsmålet om finansieringen af fredsbevarende operationer op til undersøgelse på grundlag af de i 33-magtsudvalget og i dette udvalg fremsatte synspunkter, og at arbejdsgruppen aflægger beretning til Generalforsamlingen senest den 1. april 1967.

Lad mig ganske utvetydigt sige, at vi anser frivillige bidrag for en utilstrækkelig uretfærdig og usikker metode at anvende, og lad mig gentage, at vi går ind for det kollektive finansielle ansvar, som efter vor mening bedst stemmer med pagtens hovedtanke. Dette være dog sagt med to forbehold: for det første bør der ved fastlæggelsen af en bidragsskala tages hensyn til medlemslandenes økonomiske muligheder, og for det andet, som den ærede repræsentant for Finland så viseligt påpegede forleden, må en aftale om dette spørgsmål for at kunne blive virkelig effektiv have bred støtte fra medlemslandene og især fra medlemmerne af Sikkerhedsrådet. Jeg finder det for mit vedkommende uhyre vigtigt at sikre de faste Sikkerhedsrådsmedlemmers tilslutning.

Hvad angår de tanker, som er blevet fremsat med hensyn til indførelsen af en bidragsskala for fredsbevarende operationer, må det befrygtes, at en resolution herom, som ikke har den brede støtte, jeg netop omtalte, i praksis ikke vil adskille sig synderligt fra en resolution om frivillige bidrag. Vi vil således ikke kunne regne med bidrag fra de lande, der ikke tilsluttede sig resolutionen — de ville efter den enstemmigt, uden afstemning truffene beslutning af 1. september 1965 ikke været truet af den i artikel 19 forudsete sanktion — og en del af udgifterne måtte finansieres gennem frivillige bidrag fra lande, der har en særlig